

Sygn. akt II AKa 244/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec

Sędziowie: SSA Jacek Pietrzak

SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Protokolant: st. sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Janusza Krajewskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 r.

sprawy

M. P.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk; art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 12 maja 2014 r., sygn. akt **IV K 22/14**

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/ uchyla orzeczenie o karze łącznej, zawarte w punkcie IV oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, zawarte w punkcie VI,

b/ w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I i III uznaje go za winnego popełnienia tego, że w dniu 26 września 2013r. w G. na terenie (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich innych niż włókniste o wadze 785,41 gramów (785 porcji konsumpcyjnych) oraz w postaci chlorku kokainy o wadze 0,55 grama (5 porcji konsumpcyjnych), to jest za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

c) w punkcie V podstawę prawną orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych uzupełnia o przepis art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności łączy i w miejsce tych kar wymierza mu karę łączną
2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, przy czym na mocy art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od używania środków odurzających, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora,

5. na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 270 (dwustu siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych,

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 września 2013r. do dnia 7 lutego 2014r. (135 dni = 270 stawek dziennych) i uznaje orzeczoną karę grzywny za wykonaną w całości,

7. wymierza oskarżonemu opłatę za obie instancje w wysokości 840 (osiemset czterdzieści) złotych, zwalnia go od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że:

1. w nieustalonym okresie czasu nie później niż do dnia 26 września 2013 r. w G. na terenie (...)

w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o wadze netto 785,41 grama, co stanowi 785 pojedynczych porcji tego środka odurzającego,

to jest o czyn z art. 53 ustęp 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

2. w nieustalonym okresie czasu do dnia 26 września 2013 r. w G. na terenie (...), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, uprawiał ziele konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 905,81 grama tego środka odurzającego,

to jest o czyn z art. 63 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. w dniu 26 września 2013 r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 0,55 grama chlorku kokainy, co stanowi 5 porcji konsumpcyjnych tego środka odurzającego,

to jest o czyn z art. 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie **IV K 22/14** orzekł następująco:

- oskarżonego **M. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I oskarżenia z art. 53 ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie tego przepisu

oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka (pkt I);

- tegoż oskarżonego uznał za winnego tego, że w nieustalonym okresie czasu do dnia 26 września 2013 roku w G., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uprawiał konopie inne niż włókniste, które mogły dostarczyć znaczne ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 905,81 gramów tego środka odurzającego, to jest popełnienia czynu z art. 63 ustęp 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ustęp 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt II);

- nadto tego oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III oskarżenia z art. 62 ustęp 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III);

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone w punktach I, II i III jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (pkt IV), z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 września 2013 roku do dnia 12 maja 2014 roku (pkt VI);

- wyrok zawiera nadto orzeczenie w przedmiocie dowodów rzeczowych (pkt V), o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu (pkt VII) oraz o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa poniesionych wydatków (pkt VIII).

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego w całości, zarzucając:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony w nieustalonym czasie nie później niż do dnia 26 września 2013 r. w G. na terenie (...) w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, wytworzył znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o wadze netto 785,41 grama, co stanowi 785 pojedynczych tego środka odurzającego;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez pominięcie okoliczności faktycznej, iż oskarżony M. P. nie był uprzednio karany;

3. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu za czyny opisane w punktach I-III wyroku, jak również kary łącznej orzeczonej w punkcie IV wyroku w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;
2. z ostrożności procesowej, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu poszczególnych kar i kary łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się w znacznej części zasadna, w szczególności w zakresie dotyczącym przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie I zaskarżonego wyroku, co jednocześnie pociągnęło za sobą konieczność dokonania zasadniczej zmiany tego wyroku.

W realiach badanej sprawy niekwestionowane jest to, że w czasie przeszukania, dokonanego na działce oskarżonego M. P. w dniu 26.09.2013 r., ujawniono m. in. susz roślin konopi innych niż włókniste w ilości 785,41 gramów netto, a także sproszkowaną substancję, która zawierała 0,55 grama chlorowodoru kokainy. Z wyjaśnień oskarżonego złożonych na tę okoliczność wynika, że około 6 lat temu znalazł rośliny rosnące nad jeziorem w okolicach S., zerwał te rośliny i zabrał je do domu, bo myślał, że jest to marihuana (k. 50).

Dokonując ustaleń w tej materii Sąd Okręgowy wyraził jednak szereg wątpliwości, w związku z przeprowadzonym materiałem dowodowym, m. in.

co do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego odnośnie tego, skąd mogła pochodzić marihuana w ilości 785,41 gramów. Nie sposób uznać, że warunek dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych został spełniony poprzez przytoczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sformułowania,

iż „...bardziej prawdopodobne jest to, że z tej pierwszej chronologicznie uprawy (uwiecznionej na fotografiach i filmie znajdującym się na laptopie zabezpieczonym u oskarżonego – przypis SA), a nie z okolicy jeziora w pobliżu S. mogła pochodzić ta marihuana ...” (s. 11 uzas.). Takie sformułowanie bezsprzecznie nie wskazuje na pewność sądu a quo w tej materii. Oceny tej sytuacji nie zmienia przytoczenie następnie przez Sąd Okręgowy okoliczności, które jego zdaniem sprawiają, że „...jest to tym bardziej prawdopodobne”, do których zaliczył czas znalezienia roślin, ilość znalezionych krzewów konopi, ilość suszu, jaką faktycznie można pozyskać z jednej rośliny, ilość suszu jaki został ujawniony w dniu 26 września 2013 r. oraz ilość zużywanej marihuany w czasie jednego palenia.

Trafnie wskazuje obrońca, w nawiązaniu do wyjaśnień oskarżonego, że okres znalezienia roślin (około 6 lat wcześniej) pozwalał na samoczynne wysuszenie się znalezionych krzaków konopi, że zużycie znalezionych roślin nie musiało być znaczne, jak również to, że oskarżony tylko w przybliżeniu podał ilość znalezionych krzewów konopi (około cztery). Wreszcie podnosi to, co pozostało poza oglądem sądu a quo, a mianowicie, iż z opinii biegłego wynika, że stan wzrostu roślin uwiecznionych na fotografiach i filmie nie pozwalał na wytworzenie środków odurzających w kwestionowanej ilości.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd a quo uznał tę opinię za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Wskazanej okoliczności nie uwzględnił jednak na korzyść oskarżonego.

Przytoczone wnioski pozostaje w sprzeczności z ustaleniami sądu

a quo, że oskarżony jednak zerwał krzaki konopi i ususzył, a następnie część zużył na własne potrzeby, a resztę przechowywał na działce.

Wykazując się takimi wątpliwościami sąd a quo nie dość dociekliwie odniósł się do tego fragmentu wyjaśnień oskarżonego, w których wskazywał on na to, że nie przyznaje się do wytworzenia czegokolwiek. Wyjaśniając zaś przyczyny swoich pierwotnych wyjaśnień stwierdził, że wtedy, gdy je składał być może był w stresie, może być jeszcze pod wpływem palenia, które wcześniej zażywał i dlatego nie zdawał sobie sprawy z tego, do czego ma się przyznawać, a do czego ma się nie przyznawać. Poczynienie głębszych w tej materii rozważań było konieczne, aby całokształt ujawniających się wątpliwości

został dopełniony. Sąd Okręgowy nie wykazał w tych okolicznościach przekonywująco, dlaczego nie było powodów do uwzględnienia przyznania się oskarżonego do posiadania marihuany. Wyjaśnienia oskarżonego nie są bowiem pozbawione racji, gdy zważy się nadto to, że w czasie tych jego pierwotnych przesłuchań nie był obecny obrońca oskarżonego, a zatem oskarżony nie miał pełnej świadomości swojej sytuacji prawnej. Przyznanie się zaś oskarżonego „do wszystkich zarzutów” (k. 28) miało charakter zdawkowy i skrótowy.

W konsekwencji stwierdzić należy iż skarżący ma rację, że wątpliwości, które zostały przez sąd a quo ujawnione, nie zostały rozstrzygnięte zgodnie

z zasadą określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy zaprezentował przeciw stanowisko, z którego wynika, że istniejących wątpliwości nie udało się rozstrzygnąć jednoznacznie na płaszczyźnie dowodowej. Wątpliwości te dotyczyły także czasu ewentualnego wytworzenia ww. środka odurzającego, co również nie zostało dokładnie ustalone,

a tylko w przybliżeniu poprzez posłużenie się zdecydowanie nieprecyzyjną formułą „w nieustalonym okresie czasu nie później niż do dnia 26 września 2013 r.”

Tymczasem rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na korzyść oskarżonego, zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k., prowadzi do dokonania prawdziwych, niewątpliwych ustaleń, a mianowicie, że w dniu 26 września 2013 r. oskarżony był w posiadaniu m. in. suszu konopi innych niż włókniste.

Postępując odmiennie Sąd Okręgowy naraził się na zarzut przekroczenia granic sprawowanej funkcji procesowej, tj. funkcji sądenia. Skoro więc niewątpliwe jest to, że oskarżony w dniu 26 września 2013 r. posiadał susz konopi innych niż włókniste, a nadto także substancję z zawartością 0,55 chlorowodoru kokainy, co w tym przypadku dowodowo sąd a quo trafnie wykazał, to zachowanie takie należało ująć całościowo w ramach jednego przestępstwa.

Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I i III uznał go za winnego popełnienia tego, że w dniu 26 września 2013r. w G. na terenie (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich innych niż włókniste o wadze 785,41 gramów (785 porcji konsumpcyjnych) oraz w postaci chloru kokainy o wadze 0,55 grama (5 porcji konsumpcyjnych), to jest za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na przypisanie oskarżonemu, po dokonanej zmianie wyroku popełnienia tylko dwóch przestępstw, zasadniczej zmianie uległ wydzźwięk tej okoliczności przy wymierzaniu kary. Jednocześnie należało podzielić zarzut obrońcy oskarżonego, że Sąd Okręgowy nie wziął w należyty stopniu pod uwagę dotychczasowej niekaralności sądowej M. P.. Zarazem też oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu należało dokonać przez pryzmat niekwestionowanego ustalenia, że oskarżony posiadał narkotyki tylko i wyłącznie na własny użytek, nie wprowadzał ich do obrotu ani też nie udzielał ich innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Dokonanie omawianej zmiany wiązało się z koniecznością uchylenia orzeczenia o karze łącznej, zawartego w punkcie IV oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, zawartego w punkcie VI.

Mając na uwadze skazanie oskarżonego M. P. za przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomani zaszła też konieczność dokonania korekty podstawy prawnej orzeczonego przypadku środków odurzających i substancji psychotropowej. Dlatego też w punkcie V podstawę prawną orzeczenia przypadku dowodów rzeczowych uzupełniono o przepis art. 70 ust. 2 ww. ustawy, gdyż w tym przypadku orzeczenie przypadku środków odurzających i substancji psychotropowej ma charakter obligatoryjny.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła ponadto uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art.

440 k.p.k.), stąd też Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

Wymierzając następnie oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na uwadze tożsame okoliczności leżące

u podstaw jej kształtowania, jak uwzględnione przez Sąd Okręgowy. Bezsprzecznie bowiem mamy do czynienia w tym przypadku z bliskim związkiem podmiotowym, wobec przypisania oskarżonemu w każdym przypadku winy umyślnej. Bliski jest także związek przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, gdyż są to przestępstwa jednorodnej

i godzą w tożsame dobra chronione prawem, to jest zdrowie społeczne. Między tymi przestępstwami zachodzi także bliski związek czasowy (datą spinającą oba czyny jest dzień 26 września 2013 r.). Trzeba było mieć również na uwadze, z uwagi na kierunek wywiedzonej apelacji, zastosowaną przez sąd a quo zasadę wymiaru kary łącznej, to jest zasadę absorpcji. Trafność jej zastosowania nie budzi wątpliwości. Sąd Apelacyjny nadal konsekwentnie stoi na stanowisku, że zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na

stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (zob.: wyroki S. Apel. w Gdańsku: z dnia 23.01.1997 r., II AKA 321/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997/7-8/19, z dnia 6.09.2012 r., II AKA 256/12, LEX nr 1236115 oraz z dnia 29.08.2013 r., II AKA 263/13, LEX nr 1388789).

Sąd Apelacyjny dysponował możliwością orzeczenia kary łącznej w granicach od 2 lat do 3 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając przytoczone wyżej okoliczności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzona kara łączna spełnia kryteria kary sprawiedliwej.

Rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności nakazywał jednocześnie rozważenie, czy w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza, wymagana dla zastosowania wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary.

Sąd Apelacyjny wziął w omawianej materii pod uwagę dotychczasową niekaralność sądową oskarżonego, dobrą opinię z Aresztu Śledczego, a także jego postawę w toku postępowania, właściwości i warunki osobiste, w tym jego wiek (43 lata), dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Oskarżony na rozprawie apelacyjnej wskazał na swoją sytuację rodzinną, zaangażowanie w wychowanie dwóch córek, nadto uzyskanie stałej pracy w zawodzie plastyka, grafika - montera urządzeń reklamowych. Jednocześnie podkreślił, że stara się unikać „tematu marihuany”, wyraził skruchę i przeprosił za to, co zrobił. Stwierdził, że pobyt w areszcie zmienił jego stosunek do życia i zrozumiał, że nie można popełniać tego rodzaju błędów.

Wypowiedzi i zachowanie skazanego wskazują na rzeczywiste przeobrażenia wewnętrzne i właściwy proces ekspiacji. Zaistniały zatem warunki do uznania, że wobec oskarżonego M. P. zachodzi pozytywna prognoza wymagana dla skorzystania przez niego z warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. W konsekwencji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. P. kary łącznej pozbawienia wolności, warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Orzeczony okres próby jest na miarę potrzeb resocjalizacyjnych oskarżonego. Mając zaś na uwadze inklinacje oskarżonego do nadużywania marihuany, co znalazło swój wyraz także w określaniu siebie przez oskarżonego jako „miłośnika marihuany”, a przede wszystkim wynika to z opinii specjalisty do spraw uzależnień oraz opinii sądowo-psychiatrycznej, na mocy art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od używania środków odurzających, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora, dla czuwania nad prawidłowym przebiegiem tego okresu.

Jednocześnie, mając na względzie konieczność wzmocnienia oddziaływania resocjalizacyjnego, w związku z zastosowaną probacją, na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 270 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych, z zaliczeniem na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 września 2013r. do dnia 7 lutego 2014r. (135 dni = 270 stawek dziennych), przez co orzeczona kara grzywny została uznana za wykonaną w całości.

Wymierzone kary, a finalnie kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w należyty sposób uwzględniają cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego M. P.. Czynią także zadość w wymaganym stopniu potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Opłatę wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – z uwagi na sytuację materialną oskarżonego.